Kuida rahholikult ellada.

Tomas a Kempis, üks wagga kirriko-öppetaja annab selle polest nelli head öppetust.

Püa essite (ütleb temma) ikka ennam teise, kui omma tahtmist tehha. —

Arra sowi ennesele suremat waid ennemine wähhemat warra. —

Öppi ennam ja ennam maddala pölwe, kui sure sou rahwa ello-wisi ja töödd armastama. —

Sowi ikka ja pallu, et Jummala tahtmine sinnogi läbbi sünniks. —

Wata! sesugguse melega ellad sellesinnatse mailma kärras ja murres ilma tüllita ja ilma pahhanduseta.

Pühhapäwa pühhitsemine.

Windawi ma-kondas, Tondangeni kirriko-körtsi kauba-kambre ukse peale on sure tähtedega kirjotud, ja Lätti-kele luggeda: „Möisa wallitsus kelab köwwaste, pühhapäiwil ja suril pühhil siin wina mümast ja jomast. Keeldud on ka ilma asjata peale tünni, pärrast kirrikut körtsis aega wita; sest: „sinna pead pühhapäwa pühhitsema."

Tark wastus.

Üks piiskop ütles ühhe ühhekса aastase lapsele: „armas laps, kui sa mülle ütled, kus Jummal on; siis tahhan sülle üna anda." Laps wastas: „kui teie, aus herra, mülle ütlete; kus Jummalat ei olle, siis annan teile kaks."

Üksi riist ei te issi töödd.

Rummal innimene katsus prilli ostes üht ja teist; ei pässind üksi. Wimaks sai kaupmees pahhaseks ja ütles: „sõbber, wist teie ei oska luggeda?" Temma jäi watama ja wastas: „kes tedda siis lähhäks ostma, kui ma luggeda möistaksin!"

Harjudes öppitakse.

Üks poisikene, kes ühtigi öppida egga harrineda ei tahtnud, näggi ükskord teisi illusaste uiuwad; temma tömbas ka ennese lahti ja läks jökke. Kui wee peale tahtis laska